

'Âlâ' dergisiyle buluştum**MUHAFAZAKÂR kadınların "Vouge" dergisidir "Âlâ".**

Uzun zamandan beri bir türlü buluşamamıştık derginin editörü Hülya Aslan ile...
Sonunda kismet oldu, buluştuk.
Hülya Aslan, dergide yayınlanmak üzere uzun bir söyleşi yaptı benimle...

[BULUŞMADAN KARELER / FOTOGALERİ](#)

"Âlâ dergisi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Hülya...

Şunları söyledim:

"Alçakgönüllülüğü, gösteriştten uzak durmayı, müsrifiğe bulaşmamayı öğütleyen bir anlayışın moda gibi gösterişçi bir alanda başarılı olması hayli zor... Bin türlü zorluk çıkar karşısına... Aşılmaz engellerle dolu bir alandır bu... Bu açıdan sizin işiniz zor, hem de çok zor... Hem tutarlılığınızı korumanız, hem de bu alanda başarılı olabilmeniz neredeyse imkânsız."

Bunları söyledim.

Ama sonra şunları da söyledim:

"Eğer kendinizi bir kesimin, bir anlayışın, bir inancın içinden konuşanlar olarak konumlandırabilirsiniz, kendinize 'bizim gibi giyinene yardımcı olmak istiyoruz' şeklinde mütevazı bir hedef koyarsanız belki tuzaklardan, badirelerden ve eleştirilerden kurtulabilirsiniz".
Hülya Aslan son söylediklerime "Bizim amacımız da bu" diye yanıt verdi.

Sanırım ilginç bir söyleşi oldu.

Daha fazlasını merak edenler: Lütfen "Âlâ" dergisinin Ağustos sayısına bir bakın.

AK Parti nasıl oldu da 'milliyetçi cephe' oldu

"SAĞ / milliyetçi / muhafazakâr" kesimin zihniyet haritasını çizen cümleler şunlardır:

Biz memleketin öz evlatlarıyız ama üvey evlat muamelesi görüyoruz.

Vatanda gurbeti yaşıyoruz.

Öz yurdumuzda garibiz, öz yurdumuzda paryayız.

Bir grup, halkına yabancılaşmış, dejenere olmuş, elit, batıcı, mason memleketin iplerini eline geçirmiş, milletin öz evlatlarının haklarını gasp ediyor.

Bu hakkaniyetsiz yapı değişmelidir.

Milletin öz evlatları iş başına geçmelidir.

Demokrasi işte budur.

"Sağ / muhafazakar / milliyetçi" cephe hep bunları söylemiştir:

Demokrat Parti "yeter söz milletin" derken bunu demiştir.

Necip Fazıl bunu demiştir.

Osman Yüksel Serdengeçti bunu demiştir.

Milliyetçi partiler bunu demiştir.

Adalet Partisi bunu demiştir.

Hatta Özal bile sinik bir şekilde olsa da bunu demiştir.

Merkez sağ bunu demiştir.

İslami tonu gelişmiş muhafazakârlar yıllardır bunu demektedir.

Mesele şudur:

Milletin öz evlatları iş başına geçecektir ve dertler bitecektir.

Demokrasi de zaten bundan başka bir şey değildir.

AK Parti de dört dörtlük bir milliyetçi muhafazakâr sağcı partidir.

Başbakan Erdoğan şöyle düşünmektedir:

Laikçi, vesayetçi, orducu statükoyu tasfiye ettik.

Milletin öz evlatları iş başına geldi.

Milletin değerleri ülkeye egemen oldu.

Ve demokrasi tesis edildi.

Erdoğan'ın "demokrasi"den anladığı budur.

Bu çerçeveden bakacak olursak...

Aslında tam bir sağcı olan Numan Kurtulmuş'un AK Parti'ye katılmasını da...

İdris Naim Şahin'in AK Parti'nin İçişleri Bakanı olmasını da...

Büyük Birlik Partisi'nin bu oluşumun içinde yer alacağı haberlerini de...

Eski ülkücülerin bu şemsiye içinde kendilerine kolaylıkla yer bulmasını da...

Eskinin merkez sağ anlayışının AK Parti'ye razı olmasını da...

Demokrat Parti'li Süleyman Soylu'nun AK Parti'ye geçme hazırlığı içinde olmasını da...

Kolaylıkla anlayabilir ve anlamlandırabiliriz.

Kısacası...

Dönüp dolaşıp geldiğimiz yer “Milliyetçi Cephe” olmuştur.

Tabii ki bugünün milliyetçi cephesi, 40 yıl öncesinin milliyetçi cephesinin aynısı olamaz.

Ancak...

Zaman içinde fikirlerde meydana gelen doğal değişimleri bir tarafa bırakırsak özün aynı olduğunu söyleyebiliriz.

Ve bu öz şimdi AK Parti’de temsilini bulmaktadır.

Oysa neydi beklenen

OYSA AK Parti’ye sonsuz kredi açan liberaller, demokratlar, değişimciler bambaşka hülyalar kurmuşlardı.

AK Parti’den çok şey bekliyorlardı.

Neler mi bekliyorlardı?

Vesayet rejimini yıktıktan sonra vesayetsiz bir ülke oluşturmasını bekliyorlardı.

Farklılıklara tahammüllü bir yönetim anlayışıyla hareket etmesini bekliyorlardı.

Türban takana da, bira içene de müdahale edilmeyen bir ortamı tesis etmesini bekliyorlardı.

Geniş, çok geniş ölçekte bir demokratikleşmeyi gerçekleştirmesini bekliyorlardı.

Kürt sorununda “yaptık bin türlü alicenaplık / şimdi onlara düşen sadakattir” anlayışının ötesine geçmesini bekliyorlardı.

Yargıyı vesayetçi sistemin elinden kurtarmasını ama sonra da kendi eline almamasını bekliyorlardı.

Gösteri ve yürüyüş haklarına sonuna kadar saygı bekliyorlardı.

Gasılama ve toplama ortadan kaldırmasını bekliyorlardı.

Azınlıkta kalanların yaşam tarzlarına müdahaleye sıfır tolerans göstermesini bekliyorlardı.

Her türlü etnik, kültürel, dinsel, yaşam tarzına dayalı farklılıkların sistem içinde kendine yer bulabileceği bir ortamı kurmasını bekliyorlardı.

Kitabı, düşünceyi, sözü özgür bırakmasını bekliyorlardı.

Sivas’ın, Çorum’un, Maraş’ın da hesabını sormasını bekliyorlardı.

Çoğunluk ne derse o olur anlayışına yüz vermemesini bekliyorlardı.

Alevilere inandıkları gibi yaşama hakkını tanımalarını bekliyorlardı.

Nesillerin belli ideolojik kalıplarla yetiştirilmeyeceği bir eğitim sistemini hayata geçirmesini bekliyorlardı.

Her şeyin ama her şeyin sonuna kadar özgürce eleştirilebildiği bir atmosferi oluşturmasını bekliyorlardı.

Şimdi yaşanan kocaman bir hayal kırıklığıdır.

Çünkü sonunda çıka çıka...

2012 model “post milliyetçi cephe” hükümeti çıkmıştır.

Ne diyelim?

Allah sonumuzu hayır etsin.

Milliyetçi Cephe olmanın yararları

Liberalleri memnun etme derdi kalmaz.

Huzurlu ve güvenli sularda kulaç atılır.

Güçlü kamuoyu desteği sağlanır.

Okumuş yazmışlar hangi itirazları dile getirirlerse getirsinler oylar hep artar, hep artar.

Allah verdikçe verir.

Demokrat gibi gözükme derdi gibi bir dert ortadan kalkar.

“Milletin değerleri” falan diyerek her şeyi yapmak mümkün olur.

Her farklılığa özen gösterme gibi bir inceliğe gerek kalmaz.

Yüzde 70 her daim ceptedir.